

Mèxic D.F. 22 de febrer del 1962

Estimats pares i Joan: aquesta setmana m'he endarrerit tres dies en cursar la meva carta i pateixo pel nègut que els causaré. Estic acabant un llibre per a UTEHA i com que l'hem anat fent i donant-lo a la impremta a mesura que s'enllestien els dibuixos, les premses m'han passat al davant i, per anivellar, fa cinc dies que em llevo a les quatre del matí, treballant a marxes forçades. Ara fa un moment que he enviat el noi amb els dibuixos, descarregant-me d'aquest pes.

Ja he lliurat a les oficines del govern espanyol a Mèxic els formularis que s'han d'omplir per a sol·licitar el permís de retorn. Els funcionaris són una gent molt correcta i es guarden de fer-te sentir la condició de refugiat. No m'han pogut precisar sobre el temps que tardarà a resoldre's, ja que (segons diuen) la cosa depen de molts factors; en efecte, en Peypoch va trigar prop d'un any i el Tísner més de sis mesos. En canvi, hi ha qui amb dos o tres mesos rep la desitjada "aprovació", de manera que s'ha de confiar amb l'àtzar. De totes maneres, la liquidació de tots els assumptes que tinc pendants em portarà temps i el coordinar la venda dels mobles amb la data del retorn no és un petit problema, ja que necessitaria trobar algú que comprés en bloc, per no anar desguarnint el pis d'objectes que, vivint-hi encara, són indispensables.

M'han alegrat les paraules del pare aclarint-me que el nostre retorn no els causa cap preocupació, ni els ha de dur cap trastorn; era un estúpid malentès meu, i com que sempre sóc donat a les càbales i a anar teixint interpretacions

del dret i del revés de les coses, caic amb freqüència en errors que després lamento profundament.

El que m'explica el pare del dibuixant amb pisos (en plural) a la Diagonal xamfrà Passeig de Sant Joan m'obre el cor a l'optimisme. I també l'oferiment d'en Carles Sala. Crec que amb l'experiència i l'ofici amb que compto, puc recomençar amb bones perspectives, encara que no aspiro a tant com a la posició del col·laborador del pare. ¿No hi ha dificultats a trobar pel·lícules i papers fotogràfics? ¿S'aconsegueix el material KODALITH (pel·lícula, paper, revelador)? O bé l'equivalent de la Gevaert LITHO-LINE... Amb aquest materials faig veritables fil·ligranes i m'han ajudat molt a guanyar-me la vida aquí. No faig res més que donar voltes a tot això, a l'alegria de reveure'ls, de retrobar Catalunya, de treballar-hi, viure-hi i quedar-m'hi. I la Rosa i els nens penso que em guanyen en impaciència i entusiasme. Déu faci que tot surti bé!

Aquestes etapes de transició són enervants, sobretot per un temperament nerviós com el meu i sense que la pressa que pot donar-se als assumptes determinants depenguin, només, de la voluntat personal.

L'Angel Messeguer, abans del seu viatge a Catalunya projectat pel maig o juny vinents, pensa anar a Santiago de Xile per assistir al campionat mundial de futbol. Es dóna una veritable vida de mil·lionari... En Peypoch prepara la seva visita i el Tísner, definitivament, ha deixat córrer la seva. Bé, pares i Joan estimats: no vull entretenir més el curs de la carta. Una fortíssima abraçada de tots nosaltres per a tots vosaltres!

fil